

Arrest

nr. 97 955 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 december 2012.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. MARIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan

verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld: "Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat het moeilijk kan betwist worden dat er sprake is van een gezinsleven nu één en ander duidelijk blijkt uit de aangifte van het huwelijk en de bepaling van de huwelijksdatum, en dat haar partner zaakvoerder is van BVBA IVATEX waardoor het onmogelijk zou zijn het gezinsleven elders verder te zetten. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het stuk van de dienst vreemdelingenzaken van 23 april 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij inderdaad een huwelijksdossier heeft ingediend bij de stad Gent, maar dat de stad Gent het voorgenomen huwelijk weigerde te voltrekken na negatief advies van het parket van Gent. Dit advies bevindt zich ook in het administratief dossier, en daaruit blijkt dat de redenen van de weigering van het huwelijk "eigenaardigheden, tegenstrijdigheden, en onwetendheden" zijn aangaande de verklaringen van beide 'partners'. De conclusie van de Dienst Burgerzaken van de stad Gent is duidelijk: "Wij hebben besloten dat dit huwelijk enkel gericht is op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen". Uit een ander stuk van de dienst vreemdelingenzaken van 23 april 2012, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt eveneens dat na een onderzoek naar schijnhuwelijk de huwelijksvoltrekking werd geweigerd. Uit de fax van 12 maart 2012 met het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij heeft verbleven bij haar zus en er een onderzoek naar mogelijk schijnhuwelijk gaande is. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt een gezin te vormen met haar zogenaamde 'partner', waardoor een schending van art. 8 EVRM ook niet aan de orde is. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 december 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 23 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 november 2012 opgenomen grond, stelt zij dat de bestreden beslissing tijdens een “onderzoek aanvraag huwelijk” werd afgeleverd en dat het een typisch gestandaardiseerde beslissing betreft, die voorbijgaat aan het feit dat ze samenwoont en een gezin vormt, zodat er niet daadkrachtig is gemotiveerd. Zij stelt tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten alle belang heeft verloren, gezien zij op 21 december 2012 is gehuwd, zodat terugkeren naar haar land van herkomst en aldaar een visum aanvragen geen zin meer heeft. De verwerende partij antwoordt dat dit geen aanleiding kan geven tot een vernietiging en dat op het ogenblik van het afleveren van het bevel is rekening gehouden met de correcte feitelijke en juridische elementen, waarop zij naar de nota verwijst. Tevens stelt zij dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de vordering indien ze gehuwd is. De verzoekende partij repliceert hierop dat zij nog alle belang heeft, maar stelt zich de vraag welk belang de verwerende partij nog heeft bij het volharden in de bestreden beslissing: indien de verwerende partij zich *ab initio* vragen zou hebben gesteld bij het nut om op dat ogenblik de bestreden beslissing te nemen, gelet op de kennis van het voorgenomen huwelijk, zou een redelijke administratie tot het besluit zijn gekomen dat dit niet nodig was.

2. Er dient te worden vastgesteld dat de beschikking van 21 november 2012 waarin geoordeeld wordt dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, in de eerste plaats gesteund is op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen nut kan opleveren. Vervolgens wordt aangegeven dat het betoog van de verzoekende partij inzake artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) hieraan geen afbreuk kan doen, gelet op het feit dat blijkens het administratief dossier een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk gaande is en de verzoekende partij zodoende geenszins aannemelijk maakt een gezin te vormen met haar zogenaamde ‘partner’, waarna geconcludeerd wordt dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aan de orde is. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting heeft aangegeven op 21 december 2012 in het huwelijk te zijn getreden, hetgeen door de verwerende partij alleszins niet betwist is geworden, zodat het onderdeel van de beschikking van 21 november 2012 dat betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM en waarin de Raad zich steunt op het lopende onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, achterhaald lijkt. Zodoende komt het gepast voor de debatten te heropenen en de zaak naar de algemene rol te verwijzen, teneinde het beroep overeenkomstig de gewone procedure te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET